

TJEN FOLKET

Nr. 2/71 Pris kr. 2.

INNHold:

- Leder : Mao Tsetungs revolusjonære linje
fører fram til seier.....1
- SL/AU's oppsummering av korrigerings-
kampanja.....5.
- Grunnleggende teser i EEC/Dyrtidsarbeidet..20.
- Studieplan på korrigeringskampanja.....28.

OM TJEN FOLKET 2/71.

Kamerater! Dette nr. av TF skal være utgangspunkt for gruppenes egen oppsummering og videreføring av korrigeringskampanja. SL/AU's oppsummering av arbeidet i utvalgte enheter skal få gruppene til å rette blikket mot sitt eget arbeid: Hvor står gruppa i forhold til den relativt framskredne og relativt tilbakestående enheten? Hvordan grep vi hovedmotsigelsen? Har vi drevet korrigering "på kammerset"? Har vi stilt politiske mål for møtene, eller har vi lagt like stor eller større vekt på den formelle gjennomføringa enn på resultatene? Osv. Studier på hovedmotsigelsen i ML-gruppene og oppsummeringa og analysen av hovedmotsigelsen i gruppa skal knyttes sammen med spørsmålet om hovedoppgava.

Dette er hovedformålet med TF 2/71: Korrigeringsstudiene skal styrke evnen til sjølstendig analyse, til å overvinne byråkratiske feil gjennom studiene og massekampen. Arbeidsplanen legger fram et enhetopplegg som v.s.a. korrigeringsstudiene innbefatter studier på dialektikken, men som samtidig slår fast at "framgang i kampen mot EEC og dyrtid er målet på framgang i kampen mot byråkratismen og framgang i den ideologiske konsolideringa". Vi må kaste oss ut i denne kampen. Kameratene bør derfor lese grundig artikkelen som tar opp erfaringer fra dette arbeidet og samtidig peker framover samt ledere som setter vår kamp inn i et breiere perspektiv.

TF 2/71 skal studeres nøye. SL/AU's studieopplegg må tillempes etter lokale behov og anvendes på skapende vis.

Gjør TF til et kraftig redskap i videreføringa av korrigeringskampanja!

Kameratslig hilsen
SL/AU - TH.

- 1 -

LEDER:

MAO TSETUNGS REVOLUSJONÆRE LINJE FØRER FRAM TIL SEIER

Det er idag et kraftig oppsving i verdens folks kamp mot USA-imperialismen og sosialimperialismen. Analysa som ble lagt til grunn ved ML-gruppenes landskonferanse i mars ifjor, pekte på den allmenne tendensen til opprætning hos fienden og styrking på folkets side. Utviklinga av det første av de store 1970-åra har til fulle vist hvor riktig denne analysa var. Vi kan slå fast at den revolusjonære situasjonen verden over utvikler seg raskere enn det var ventet. I si 20. mai 1970-erklæring: "Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lakeier!" (se f.eks. Klassekampen nr. 6/70), slo Mao Tsetung fast at: "Faren for en ny verdenskrig er fremdeles tilstede, og folkene i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden idag". Riktigheten av denne tesa er bekreftet av utviklinga av den internasjonale situasjonen.

Den revolusjonære linja griper om seg. Dette henger sammen med den kraftige skjerpinga av de grunnleggende motsigelsene i verden i dag: motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske landa, motsigelsen mellom de imperialistiske og de sosialimperialistiske land og mellom de imperialistiske landa innbyrdes og motsigelsen mellom de sosialistiske landa på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre. (Se Lin Piao: Beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonale kongress). De allmenne krisetendensene som er innebygd i kapitalismen og imperialismen/sosial-imperialismen har markert seg kraftig nasjonalt og internasjonalt. USA-imperialismen rakner. Den økonomiske krise i USA forplanter seg til hele det vestlig-kapitalistiske systemet. Dollar-krise har betydd kraftige rystelser av det vestlige valutasystemet. På den ene sida har industriproduksjonen gått ned og arbeidsløsheten opp. På den andre sida er inflasjonen rekordartet, prisnivået uvanlig høyt og tilgangen på finanskapital utilstrekkelig.

Særlig gjennom inflasjonen og arbeidsløsheten forsøker den amerikanske monopolkapitalen å velte byrdene over på det arbeidende folket i USA. Den økonomiske krise og den militære

krisa har betydd ei kraftig skjerping av klassemotsetningene i landet. De indre og ytre vanskene for USA-imperialismen har framkalt den såkalte Nixon-doktrinen. I Europa betyr denne bl.a. at de øvrige NATO-landa skal dekke større andeler av kostnadene, samtidig som den tyske imperialismen og militarismen skal ta på seg stadig større oppgaver. Både innafor EEC og i forhold til revisjonistlanda i Øst-Europa er nå den tyske imperialismen på offensiven. I Sørøst-Asia betyr Nixon-doktrinen at den japanske imperialismen og militarismen skal spille "ei viktigere rolle" som USA's "arvtaker". Såvel den vest-tyske som den japanske monopolkapitalen går entusiastiske inn for sine "arvtaker"-roller. Nixon-doktrinen innebærer i realiteten at imperialismen, svekket av indre og ytre vansker, forsøker å omgruppere sine tropper. For verdens folk er konsekvensene nye utbyttingsframstøt.

Sosialimperialismen, som også springer ut av kapitalismen, har felles interesser med imperialismen som undertrykker av verdens folk. I likhet med USA-imperialismen har den russiske sosial-imperialismen i 1970 støtt på store indre og ytre vansker. Dyrtida er i de revisjoniststyrte landa byråkrat-kapitalistenes bestrebelser på å velte stadig større byrder over på det arbeidende folket. Men undertrykking avler motstand. Arbeideropprøret i Polen er kamp mot kapitalistisk utbytting. Denne kampen er voksende i Øst-Europa. Fordi det er tydelig at vasallene har store vansker med å beholde kontrollen over den øst-europeiske arbeiderklassen, har sosial-imperialistene produsert den såkalte Bresjnev-doktrinen. Det russiske storborgerskapet har gitt seg sjøl "retten" til å "beskytte" det "sosialistiske fellesskapet". Bresjnev-doktrinen bekrefter at det sosial-imperialistiske koloniherrredømmet i Øst-Europa er inne i ei dyp krise.

Det kraftige oppsvinget i folkets kamp mot imperialismen og de innenlandske reaksjonære er hovedtendensen i verden idag. Situasjonen er utmerket. For det første fordi folkenes masser reiser seg til kamp mot folkenes fiender. For det andre fordi massene gjennom kampene har erfart at bare den revolusjonære linja, Mao Tsetungs revolusjonære linje, fører fram. Den moderne revisjonismen avsløres som den svindel den er. De ekte revolusjonære, marxist-leninistene, får verden over massenes tillit som massenes virkelige ledere og tjenere.

"Som vi har sett, smelter de revolusjonære kampene folkene i forskjellige land fører mot fremmed aggresjon, sammen med deres revolusjonære kamp mot innenlandske reaksjonære", kan det slås fast ved oppsummeringa av året 1970. ("Gå seierrikt framover etter Formann Maos revolusjonære linje!" Nyttårsleder 1971 i "Folkets Dagblad" m.fl. Se f.eks. Kina i Dag nr. 1/71). I kampen mot EEC og dyrtida må marxist-leninistene hele tida ha dette perspektivet klart for seg. Kampen mot imperialismen og de innenlandske reaksjonære er nøye knyttet sammen.

Når marxist-leninistene har spilt en svært viktig rolle i folkets kamper i Norge i 1970, henger dette særlig sammen med to ting: For det første har ML-bevegelsen klart å føre ut ei riktig revolusjonær linje som blir forstått av de kjempende massene. For det andre har organisasjonen og kadrene økt evnen til å lede massekamper. Omfanget og nivået av de norske massekampene i 1970 betyr et gjennombrudd sammenliknet med etterkrigstida forøvrig. Og marxist-leninistenes viktige rolle betyr at arbeiderklassens kampkraft er økt betraktelig. Det nye i situasjonen er særlig at massene ikke bare har reist seg mot de kraftigere utbyttingsframstøta, dels har de direkte valgt marxist-leninister som ledere for kampen, dels har de, der marxist-leninistene ennå ikke fantes, forsøkt å følge de kampanvisninger som marxist-leninistenes propanganda gir. Resultatet er at arbeiderklassens historiske kamperfaringer i stor utstrekning har satt sitt preg på 1970. Konkret betyr dette at kampene i hovedsak har ført fram til seier.

Gjennom kampen mot imperialismen, sosial-imperialismen og de innenlandske reaksjonære er alle marxist-leninistiske partier og organisasjoner og de revolusjonære massebevegelsene verden over blitt kraftig styrket. Det er nå viktig at vi samvittighetsfullt summerer opp disse erfaringene for å lære av dem. Vi har ingen grunn til å være sjølgode, svært mye står igjen før vi definitivt makter å lede hele det arbeidende folkets kamp i Norge. "For å lede revolusjonen til seier må et politisk parti stole på riktigheten av sin egen politiske linje og organisasjonens styrke," sier Mao Tsetung. Den norske ML-bevegelsen holder fast ved Mao Tsetungs riktige revolusjonære linje for

verdens folks kamp mot imperialismen, sosial-imperialismen og de innenlandske reaksjonære. Den norske ML-bevegelsen har utviklet ei riktig linje for partibygginga, for arbeiderklassen, ungdommens og soldatenes kamp mot monopolkapitalens utbyttingsframstøt og for hele det arbeidende folkets kamp mot EEC og dyrtida. Gjennom massekampene har vi utprøvd linja på disse områdene, og vi har sett at massenes politisk mest framskredne lag i hovedsak har forstått og godtatt m-l-linja.

Linja er riktig. Hovedsida er at vi setter den ut i livet på en bra måte. Men likevel må vi korrigere viktige feil. Skal framgangen fortsette, må de feilaktige tendenser i måten å tenke på og å arbeide på utrenskes! Det er nødvendig å korrigere for å konsolidere på ideologiens, politikkens og arbeidsstilens områder. Korrigeringskampanja er den riktige metoden å løse denne oppgava på i den nåværende fasen.

Allment er hovedmotsigelsen i en kommunistisk organisasjon ei gjenspeiling av kampen mellom de to viktigste klassene under kapitalismen. I den nåværende fasen får denne motsigelsen sin særegne utforming i ML-gruppene som motsigelsen mellom de to metoder for ledelse: politisk ledelse i samsvar med den proletariske masselinja på den ene sida og den byråkratiske, administrative ledelse på den andre. Tendensene til byråkratisme kan arte seg som mekanisk tillemping av den politiske linja, skjematisme i planlegginga, manglende analyse og sjølstendighet i arbeidet, dårlig forståelse for motsigelsen mellom teori og praksis osv. Korrigeringskampanja er den eneste måten å løse hovedmotsigelsen på i ML-gruppene idag. Alle tendenser til undervurdering av korrigeringskampanja må skarpt kritiseres og bestemt tilbakevises. Korrigeringskampanja er ikke noen ekstraoppgave for grupper med "overskudd". Den skal gjøre oss bedre i stand til å tjene arbeiderklassen og ivareta de hovedoppgavene vi stilles overfor i tida framover. Den skal derfor gjennomføres enhetlig og gjennomgripende i hele organisasjonen. "Som vi har pleid å si er korrigeringsbevegelsen en 'vidstrakt bevegelse for marxistisk oppdragelse'. Korrigering betyr at hele partiet med kritikk og selvkritikk studerer marxismen. Vi kan i sannhet lære mer om marxismen i løpet av korrigeringsbevegelsen!" (Sitatboka side 4).

Hva er det altså korrigeringskampanja i realiteten dreier seg om: Det er kampen mellom de to linjene, de to veiene og de to klassene. Kampen mellom de to linjene gjelder nå spørsmålet om kommunistisk ledelse eller byråkratisk, administrativ ledelse. Kommunistisk ledelse vil si politisk ledelse i samsvar med den proletariske masselinja. Byråkratisk ledelse er resultat av subjektivisme og sekterisme blant kadrene. Marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenkning anviser masselinja; subjektivisme og sekterisme står i direkte motstrid til den dialektiske materialismen. I sin konsekvens blir dermed kampen mellom de to linjene en kamp mellom de to veiene, dvs. de to verdensanskuelsene - proletariatets og borgerskapets. Og kampen mellom de to veiene gjenspeiler kampen mellom de to hovedklassene, arbeiderklassen og borgerskapet. Det er dette korrigeringskampanja dreier seg om.

SL/AU

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER.

LØS HOVEDMOTSIGELSEN GJENNOM KORRIGERINGSKAMPANJEN.

BEKJEMP BYRÅKRATISMEN GJENNOM MASSEKAMPEN.

PARTIBYGGINGA STYRER KAMPEN MOT EEC OG BYRTID = KAMPEN MOT EEC OG BYRTID STYRER PARTIBYGGINGA.

SL/AU's OPPSUMMERING AV KORRIGERINGSKAMPANJA.

INNLEDNING

SL/AU legger her fram ei oppsummering av erfaringene med korrigeringskampanja til nå. Vi gir også en kort oversikt over den historiske utviklinga av hovedmotsigelsen i ML-gruppene. Dette for å vise hvordan vi ved å oppsummere erfaringer og lære av feil, har blitt i stand til å ta nye skritt framover.

Vi må oppsummere for å holde det politiske grepet om korrigeringskampanja, for å være i stand til å analysere utviklinga på materielt grunnlag og stille de riktige oppgavene.

Oppsummering må være systematisk, dvs. at vi må drive studier på oppsummeringa. Dette er en viktig del av korrigeringskampanja. For hva er en korrigeringskampanje? Formann Mao sier: "Som vi pleier å si, så er korrigeringsbevegelsen en omfattende bevegelse for marxistisk fostring. Korrigering innebærer at hele partiet studerer marxismen gjennom kritikk og sjølkritikk. Vi kan uten tvil lære mer om marxismen under korrigeringsbevegelsens forløp".

Korrigeringsstudiene må føre til sjølstendig analyse av gruppa, og slik styrke evnen til å føre kamp mot feila. Vi må lære å anvende den dialektiske analysemetoden på vår egen praksis. Derfor må vi se korrigeringsstudiene og studier på Mao Tsetungs sentrale artikler på dialektikken og klassestandpunktet i nøye sammenheng. Levende studier på oppsummeringa, knytta til studiene på dialektikken, er en ideologisk kampoppgave for hele organisasjonen.

OM UTVIKLINGA AV HOVEDMOTSIGELSEN I ML-GRUPPENE.

Vi utvikler oss gjennom kamp.

Vår egen historie viser hvordan vi hele tida har utvikla oss gjennom kamp. Allment står kampen i en kommunistisk organisasjon alltid mellom ei proletarisk og ei borgerlig linje. Men dersom vi skal kunne styrke og utvikle den proletariske sida, må vi på hvert stadium finne motsigelsens særegne form, analysere oss fram til brennpunktet for borgerlig tenkning og rette hovedstøtet der. Ved å nedkjempe de feila som står i brennpunktet, hever gruppene seg opp på et nytt nivå, der kampen mellom de to linjene fortsetter, men i en annen form. La oss ta et kort tilbakeblikk på utviklingen i organisasjonen vår:

Fra splittelsen i SF til landskonferansen:

Det organisatoriske bruddet med opportunistene skjedde i og med splittelsen i SF, innbefatta MAG. I perioden etter tok hovedmotsigelsen denne særegne formen: ei riktig ml-linje på den ene sida/en borgerlig høyretendens i form av rester fra SF på den andre. Restene viste seg ved tendenser til ultrademokratisme, dårlig forståelse for klassestandpunktet, liten tillit til massene. Kampen ble i hovedsak ført gjennom enhetlige studier på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Gjennom studiene skjedde det ideologiske bruddet med opportunistene, ved at den proletariske sida ble befestet som hovedsida i gruppene.

Fra landskonferansen til sommeren 1970:

Fram til landskonferansen våren 1970, da ML-gruppene ble stifta, var gruppene i hovedsak studiegrupper. Gjennom studiene hadde vi skjønt alment og teoretisk betydninga av å forbinde teorien med praksis. Perioden etter landskonferansen var prega

av at vi tok på oss stadig større oppgaver i massekampen: I forbindelse med kampen mot moms, Rød Front 1. mai og den anti-imperialistiske kampen. Motsigelsen mellom en proletarisk/kollektiv arbeidsstil og en borgerlig/individualistisk arbeidsstil ble sterkt skjerpa og utgjorde nå hovedmotsigelsen i gruppene. Hovedstøtet ble retta mot rester av liberalisme og gjennom denne kampen brøt gruppene med opportunismen også i arbeidsstil. Dermed befestet vi også det ideologiske bruddet: I masseskampen ble forståelsen for teorien utdypa.

Fra sommeren 1970 til SL/AU's beretning:

I løpet av våren 1970 ble den proletære disiplinen styrka, og medlemmene utvikla seg til hardt arbeidende revolusjonære. Dette var en god ting. Men vi ble sjølsagt ikke perfekte på et halvt år. Den raske utviklinga av arbeidsdisiplinen, som var nødvendig p.g.a. de store oppgavene vi sto overfor, førte til at vi i mange tilfeller mista det politiske perspektivet på arbeidet. Arbeidet, både innad og utad, var prega av tendenser til administrering. Politikken ble ikke alltid satt framst, vi klarte ikke å se de ulike oppgavene i sammenheng med hverandre og med den politiske hovedlinja. Direktiver ble ofte mekanisk behandla i styrer og utvalg: Ei sjølstendig analyse av hvordan direktivet skulle tillempes etter de konkrete forholda gruppene sto overfor ble ikke foretatt. På alle plan så vi dessuten tendenser til subjektivistisk planlegging, vi fulgte ikke alltid formann Mao's anvisning om å "gi spillerom".

Den viktigste konsekvensen av disse feila var at vi hadde vansker med å føre ei skikkelig masselinje, både innad og utad. Høsten 1970 oppsummerte SL/AU situasjonen slik: Hovedmotsigelsen i organisasjonen gikk mellom politisk ledelse på den ene sida og administrativ/byråkratisk ledelse på den andre. Metoden for å løse denne motsigelsen var å stille korrigeringskampanja som kampoppgave for hele organisasjonen. Gjennom korrigeringskampanja skulle den proletære, politiske metoden for ledelse, som bygger på masselinja og enheten teori/praksis befestes, og den administrative/byråkratiske stilen bekjempes på alle områder.

KORRIGERINGSKAMPANJA.

På grunnlag av systematiske undersøkelser var SL/AU i stand til å oppsummere og sammenfatte de typiske ideene og problemene i medlemsmassen. Denne materielle analysen i tråd med masselinja, ble kjørt ut i organisasjonen som en korrigeringskampanje for systematisk kamp mot sekterisme og byråkratiske feil, med brennpunkt i byråkratismen, på alle plan i organisasjonen som det viktigste hinder for framgang på alle områder.

Hold grepet om korrigeringskampanja gjennom oppsummeringer av arbeidet.

Korrigeringskampanja ble stilt som en kampoopp-gave for hele organisasjonen, men som formann Mao sier kan vi ikke bare "gripe oppgaven", vi må også "holde et fast grep" om vi skal være i stand til å lode korrigeringa. Dette betyr at gruppene, styrene og utvalg på alle plan må oppsummere arbeidet, slik at de kan lære av erfaringene fra kampen, forsterke arbeidet der det er nødvendig og stille nye oppgaver.

Grip metoden med typiske tilfeller.

Enhver oppsummering og analyse må ha et materielt grunnlag i undersøkelser og studier. Formann Mao anviser her den dialektiske metoden for undersøkelse med å få et grep om typiske tilfeller. Vi står alltid i fare for bare å se trærne og ikke skogen, detaljene og ikke helheten, se det mangeartede, men ikke det typiske. Vi har mange forskjellige grupper og kadre. Vi må ta utgangspunkt i relativt framskredne og tilbakeliggende nivåer, finne de typiske ideene og problemene her og slik gripe utviklinga av det mellomliggende nivået. Dette er en metode som kan brukes i kadervurdering og kaderfostring, og i samband med arbeidet på ulike områder.

Ikke minst er dette en viktig metode for ulike ledende utvalg, som slik kan gripe typiske problemer uten å drukne i detaljer. SL/AU har nyttet denne metoden som grunnlag for oppsummering og analyse av første fase av korrigeringskampanja.

Oppsummering av korrigeringskampanja viser sterk framgang for ML-gruppene.

Undersøkelsen av utvalgte enheter, supplert med undersøkelser på breiere grunnlag, ved rapporter o.a., viser at byråkratismen fortsatt er fienden, men en fiende på retrett. ML-gruppene er i meget sterk framgang. Undersøkelser av utvalgte

enheter, som både viser våre framganger og problemer, viser dette.

SL/AU vil allment slå fast: Gjennom studier av masselinjedokumentet skapte vi forståelse for kampen mot sekterismen. I praksis har vi vist oss i stand til å anvende teorien ved å styrke massearbeidet. Dette har slått ut i økt deltakelse i massekampen allment. KK-salget er sterkt utviklet og stort sett fordi det har blitt knyttet til kampen mot EEC og dyrtid. I nær sammenheng med denne kampen har rekrutterings- og sympatisørarbeidet hatt et oppsving over all forventning. Skjerpinga av klassekampen og vår egen framgang i korrigeringskampanja, i kampen mot sekterisme og byråkratisme har rent kvantitativt ført til at ML-gruppene omtrent har fordobla sitt medlemstall. Dette er ett mål på framgangen.

- I denne sammenhengen må vi også nevne arbeidet i distriktene: På ethvert sted vi har vært i stand til å styrke og utvide kontakten med kamerater som tidligere har arbeidet relativt isolert, har vi sett raske resultater. Ikke minst distriktskonferansen for Østlandet, som ble forberedt og gjennomført i tråd med masselinja, betydde et kraftig oppsving i arbeidet i dette distriktet. Kameratene fra distriktene fikk impulser i form av rettleiing og hjelp til å stille oppgaver for sitt eget arbeid, og vi høstet verdifulle erfaringer. Dette oppsvinget har vist oss at det objektive og subjektive grunnlaget for framgang er uhyre sterkt og bør spore oss til forsterka innsats på dette området. Videre framgang i korrigeringskampanja vil gjøre oss i stand til dette.

I de organiserte gruppenes arbeid er den allmenne tendensen stor framgang. Dette er hovedsida. Korrigeringa av metodene for arbeid og metodene for ledelse har ført til at politikken fremst - stilen begynner å bli innarbeidd i organisasjonen. Vi kan som sagt se det i massearbeidet og sympatisørarbeidet. Vi kan også se det allment i styrenes og gruppenes planlegging. Studiene, og særlig sitatstudier, har her blitt nytta på mer målretta vis. Dermed har hele gruppa på politisk vis blitt mobilisert til diskusjon om gruppas oppgaver. Resultatet har blitt bedre grep om planlegginga og oppgavene.

Bare forsterka korrigerering gir videre framgang.

Skal vi nøye oss med å slå fast at hovedsida er bra? Sjølsagt ikke. Vår egen utvikling viser at vår evne til å delta i klassekampen utad er nøye knytta til utviklinga av klassekampen i organisasjonen, i gruppene og kadrene, til vår evne til å føre kamp mot borgerlig tenkning og arbeidsstil.

Denne kampen må forsterkes. SL/AU's oppgave er ikke bare å peke på framgangen, men ennå viktigere å slå fast de sentrale oppgavene i korrigeringa. Undersøkelsen av utvalgte enheter viser at vi fortsatt har store feil. Korrigeringskampanja er framleis en kampoppgave for hele organisasjonen.

UNDERSØKELSEN AV UTVALGTE ENHETER.Hva er framskreden enhet?

En framskreden enhet er en enhet som har løst typiske problemer. Men en framskreden enhet har ikke alltid vært framskreden. Den har blitt det gjennom kamp mot feil. Derfor kan vi ved å se hvordan den utviklet seg gjennom kampen utad og innad, også finne de typiske problemene som hindrer framgangen for relativt tilbakeliggende enheter. M.a.o. er denne metoden for undersøkelse til god hjelp når det gjelder å finne brennpunktet i borgerlig tenkning og stil, som hindrer framgang i arbeidet.

De utvalgte enhetene.

I utgangspunktet hadde de to enhetene en god del likhetstrekk. Da korrigeringskampanjen ble kjørt ut, kunne vi for begge gruppene peke på følgende: Styrene hadde vansker med å mobilisere medlemmene politisk og praktisk. Oppgavene fra sentralt hold ble så noenlunde gjennomført, men mekanisk og usjølstendig. Studiene var allmenne og dårlig knytta til praksis. Gruppene hadde relativt svak kontakt med massene i distriktet. Begge gruppene slo på allment vis fast at hovedmotsigelsen i organisasjonen, mellom den politiske og byråkratiske metoden for ledelse, gjaldt også for deres gruppe.

Det avgjørende skillet i de to gruppernes utvikling finner vi i forståelsen av hovedmotsigelsen og dermed av korrigeringskampanja som kampoppgave. I den framskredne enheten ble korrigeringa forstått som kamp for å forbedre gruppas praksis, dvs. utvikle massearbeidet, og dette ble dermed et mål på framgangen i korrigeringa. Byråkratiske feil som hindret framgangen ble oppsummert og analysert i samband med sitatstudier. Slik ble

teorien knytta til praksis og forståelsen for hovedmotsigelsen utdypet gjennom praktisk arbeid og nær kontakt med massene.

Den tilbakestående gruppa studerte beretninga og syntes de hadde hatt "et godt møte". De hadde ~~skjønt~~ at byråkratisk ledelse var en dårlig ting. Men fordi de ikke skjønte at hovedmotsigelsen var et spørsmål om en borgerlig eller en proletær metode for ledelse og arbeid, et ledd i klassekampen, grep de ikke at den borgerlige stilen måtte bekjempes gjennom massekampen og at de bare der virkelig kunne forstå hovedmotsigelsen.

De drev korrigerings på kammerset og knytta det ikke til en sentral kampføpgave. Og fordi de ikke høstet tilstrekkelige erfaringer gjennom kamp, ble styret og gruppa for en stor del hengende ved subjektiv skrivebordstenkning og ulike byråkratiske feil.

Styret fulgte mer eller mindre mekanisk og formelt oppleggene fra sentralt hold. Sakene ble ofte kjørt ut "etter kalenderen", samtidig som oppgavene ble skilt fra hverandre og plassert "i et skjema". Men klassekampen følger ikke kalenderen eller et skjema. Hadde kameratene kastet seg ut i massekampen, ville de sjølsagt innsett at slik ubrukelig subjektiv tenkning og byråkratiske feil er en hindring for virkelig framgang i arbeidet.

Ofte blei det "å holde skjemaet", å få sakene unna til riktig tid, viktigere enn resultatene av arbeidet. Å sjuske med møteplanen eller glemme å forbedre sitatstudier ville blitt skarpt kritisert i denne gruppa. Og sjølsagt er det riktig å kritisere slike feil. Men enda viktigere er det at vi kritiserer oss sjøl når vi "glemmer" å stille politiske mål for møtene og studiene, når vi ikke oppsummerer arbeidet og analyserer resultatene ut fra klassestandpunktet, dvs. ikke spør oss sjøl om vi har gjort framgang m.h.t. å tjene massene.

Ved at styret ikke tok utgangspunkt i klassens kamp og stilte opp politiske mål for gruppa og medlemmene, var det sjølsagt vanskelig å mobilisere medlemmenes entusiasme og skapende initiativ. Resultatet ble byråkratiske feil både innad og utad.

Samtidig gjorde styret og gruppa seg avhengig av at alle initiativ kom utenfra og ovenfra. De fulgte det sentrale opplegget på skjematisk vis. De utvikla ikke en sjølstendig analyse av gruppas oppgaver, av prioritering og sammenheng mellom de

ulike oppgaven. Styret og gruppa gikk gjennom de ulike arbeidsområdene og fant fram til allmenne retningslinjer for hva som måtte gjøres, uten å se sammenhengen mellom de ulike områdene og finne det sentrale området. De hadde store vansker med å prioritere oppgavene, og slet med å holde styr på alle oppgavene som kjempet om en plass på prioriteringslista. De ventet på en prioritering og rettleiing ovenfra som kunne skape "orden i sakene". De analyserte ikke sjølstendig og skjønnte ikke at de måtte kaste seg inn på det viktigste kampavsnittet og la de andre oppgavene tjene kampen her. De så skjematisk og ikke dialektisk på oppgavene. Derfor ble også korrigeringa skjematisk og relativt små praktiske resultater. F.eks. ble nå sympatisørene trukket med på arbeidsmøter. Dette er sjølsagt en bra ting, men det resulterte ikke i større framskritt, fordi det ble tillempa mekanisk og skilt fra de andre oppgavene. Det førte f.eks. ikke til at sympatisørene aktivt ble mobilisert i EEC-arbeidet og KK-salg, heller ikke i arbeidet med å nyrekruttere sympere o.s.v.

De ulike byråkratiske feila førte til at framgangen ble svak. Hvordan forklarte kameratene dette? Sjølsagt så styret og medlemmene en del av de byråkratiske feila, men de så ikke dette som den viktigste årsaken til den svake framgangen. Her fant de forklaringen ikke i egne politiske feil, men i "ytte omstendigheter": "Oppgavene er for mange og for store, vi er for få. Vi må skaffe flere folk, gjøre sympsirkelen ferdig, før vi kan drive EEC-arbeid i distriktet for fullt". "Vi kommer ikke videre uten mer konkret rettleiing fra sentralt hold". Og et par kamerater: "Skulle hatt et bedre distrikt, massene her er lite progressive".

Felles for disse forklaringene er at de dekket over hovedmotsigelsen i gruppa. La oss ta kameratene som p.g.a. manglende kapasitet skulle kjøre gjennom sympsirkelen før de kunne sette kreftene inn i EEC-arbeidet. For det første hadde kameratene en byråkratisk stil overfor sympatisører, de administrerte sirkelen uten å tenke på at om sympatisørene skulle utvikle seg og knyttes til gruppa, måtte dette nettopp skje gjennom felles kamp, og viktigst nå mot EEC og dyrtid. At sympatisørene ble trukket med, ville sjølsagt styrke EEC-arbeidet i distriktet, og dermed legge grunnlaget for en breiere symprekruttering seinere. For det andre så altså kameratene skjematisk

på oppgavene, de så ikke at oppgavene kunne knyttes sammen og tjene hverandre.

Var hovedmotsigelsen her et spørsmål om kapasitet - oppgaver? Nei, hovedmotsigelsen er alltid politisk. Kameratenes politiske feil, byråkratisk stil i symparbeidet og skjematenkning i planlegginga, hemmet utviklinga av både sympatisør- og EEC-arbeidet. Det er her vi finner hovedmotsigelsen i gruppa. Brakte styret og gruppas forklaringer dem framover? Nei, de førte til usjølstendighet og passivitet, til defaitisme og tendenser til opportunisme overfor massene.

Hvorfor klarte ikke styret og gruppa å gripe hovedmotsigelsens karakter? Her må vi gripe tilbake til gruppas "gode studiemøte", men manglende grep om klasseinnholdet i feila, i korrigeringskampanja. Fordi de korrigererte på kammerset, så de ikke at korrigeringa av gruppa var et spørsmål om politisk og ideologisk kamp gjennom massekampen, retta mot byråkratiske feil fordi disse feila svekker klassens kamp og tjener borgerskapet. Derfor klarte de ikke å forklare feila politisk og var ute av stand til å foreta annet enn tekniske korrigeringer av feila.

Dette førte sjølsagt til at studiene, og særlig sitatstudiene, ble mangelfullt utviklet. De var stort sett enten svært allmenne eller praktisistiske. Klasseinnholdet og ideologien kom ikke fram, og også her ble medlemmenes skapende evner lite mobilisert. I den framskredne gruppa fant kameratene fram til at metoden for å korrigere feila og løse problemene måtte være å knytte alle de ulike oppgavene, de interne og eksterne, til en sentral oppgave: Arbeidet med en aksjonskomite mot EEC og dyrtid i distriktet. Dette ble gjort ved at KK-kjøperne ble mobilisert i arbeidet. Sympatisørene ble aktivisert og fikk flere ledende oppgaver. Deres kontakter i distriktet ble også trukket med på åpne møter og i praktisk arbeid, som standsvirksomhet og dørsalg.

Gjennom stadige oppsummeringer av arbeidet fikk de knyttet gjennombruddet med denne oppgaven til utviklinga av forståelsen for teorien og for korrigeringskampanja. Gjennom praksis ble motsigelsen mellom en politisk metode for ledelse og de gamle byråkratiske feila skjerpa. Styret og gruppa forsto at det var nødvendig å ta opp en aktiv ideologisk kamp mot feila for virkelig å bryte gjennom i EEC-arbeidet i distriktet.

Denne forståelsen representerer det siste stadiet i denne gruppas utvikling til nå. At det fortsatt er store mangler ved denne forståelsen kan vi bl.a. se av to saker: Sitatstudiene blir ikke tilstrekkelig nytta som våpen i den ideologiske kampen i gruppa. De har en tendens til å bli reint praktisistiske. Videre har kadervurderingene ikke blitt trukket systematisk inn i kampen for å korrigere feil og utvikle kameratene politisk. Gruppa har altså store oppgaver foran seg m.h.t. å styrke grepet om ideologien, styrke evnen til å anvende dialektikken i analysen av gruppas og kadrenes utvikling og evne til å løse oppgavene i massekampen.

Gruppa har også andre feil, til dels store feil, f.eks. i styrearbeidet (tendensene til prosjektmakeri o.a.), men det viktigste her er at styret og gruppa gjennom massekampen har blitt i stand til å forstå feila politisk og dermed er i stand til å bekjempe dem på grunnleggende vis. Her ligger hovedskillet mellom de to utvalgte enhetene, og den tilbakestående enheten kan bare ved å kaste seg ut i massekampen reise kampen mot feila, forbedre praksis og styrke klassestandpunktet og grepet om den proletære ideologien.

Styrk evnen til sjølstendig kamp.

Den tilbakestående enheten gjorde seg avhengig av at alle initiativ skulle komme ovenfra, og de ventet på rettleiing og hjelp. Og sjølsagt skal sentrale organer gi rettleiing og hjelp. Men er det riktig å gjøre seg avhengig av hjelp ovenfra? Er det slik at vi alltid kan regne med hjelp utenfra, f.eks. i en sterkt skjerpa situasjon? Nei, gruppene må sjøl kunne ta initiativ i en slik situasjon, og det vil si at gruppene til enhver tid må være i stand til å kjøre ut sjølstendig. M.a.o., vi må styrke evnen til sjølstendig kamp ved å utvikle evnen til sjølstendig analyse av vår egen gruppe og de lokale forholda, som vi sjølsagt kjenner best. Hovedmetoden er å løse problemene med egne krefter.

Grip hovedmotsigelsen, løs problemene.

Formålet med denne oppsummeringa av undersøkelsen av utvalgte enheter er nettopp å styrke evnen til sjølstendig analyse. Med utgangspunkt i oppsummeringa skal gruppene analysere sitt eget arbeid, finne gruppas sentrale problemer, gripe hovedmotsigelsen i gruppa og stille konkrete oppgaver for å løse problemene.

Men det er viktig at vi ser vår egen gruppes problemer i lys av hovedmotsigelsen, slik vi finner den i ML-gruppene som helhet.

Hovedmotsigelsen har alltid politisk karakter.

Vi har påvist ulike former for byråkratisme i organisasjonen. Felles for alle formene er at de skader arbeiderklassenes sak og tjener borgerskapet.

Byråkratisk tenkemåte og arbeidsstil har ingen plass i den proletariske verdensanskuelsen, men står tvertom i skarpeste motstrid til den dialektiske materialismen. Kampen mot byråkratismen tar utgangspunkt i klassestandpunktet, d.v.s. verdensanskuelsen. Formann Mao sier: "Det som det her dreier seg om er spørsmålet om standpunkt og innstilling, det vil si om ens verdensanskuelse!"

I en kommunistisk organisasjon er det alltid en kamp mellom proletariatets og borgerskapets verdensanskuelse så lenge klassekampen varer, d.v.s. at hovedmotsigelsen alltid går mellom de to veiene i politikken, ideologien og arbeidsstilen.

Hovedmotsigelsen i ML-gruppene.

I ML-gruppene får denne allmenne hovedmotsigelsen sitt særegne uttrykk i motsigelsen politisk ledelse på grunnlag av den proletariske masselinja og byråkratisk, administrativ ledelse som springer ut av subjektivisme og sekterisme.

Formann Mao sier: "Hvert spørsmål må vurderes ut fra sitt indre reelle innhold, de ytre framtreddelsesformene derimot må betraktes som det de er - en rettesnor fram til terskelen!" Formann Mao sier at vi må gå over terskelen for å finne kjernen i spørsmålet. D.v.s. at når vi har funnet framtreddelsesformene for feila slik de summerer seg opp i byråkratismen, må vi gå videre og finne framtreddelsesformenenes særskilte vesen, deres ideologiske kjerne og klasseinnhold. Byråkratismen springer ut av elementer av subjektivisme og sekterisme i tenkemåte og arbeidsstil. Subjektivismen og sekterismen er uforenlige med den proletariske verdensanskuelsen. Klasseinnholdet i feila er borgerskapets.

De kameratene som trodde de hadde forstått hovedmotsigelsen på et studiemøte hadde en studiestil som var preget av subjektivisme. De skjønnte ikke at det var nødvendig å lære av massene,

lære av kamperfaringer, gjøre undersøkelser og oppsummere og slik utdype forståelsen. Nettopp derfor foregikk korrigeringa på overfladisk og mekanisk vis. De grep ikke det bürgerlige innholdet i sin subjektivistiske forestilling om massene i distriktet og kunne derfor ikke føre kamp mot disse forestillingene. De manglet kjennskap til det virkelige livet og de typiske ideene i massene. På denne måten atskilte de seg fra livet og massene. Byråkratisme og defaitisme gjenspeilte deres manglende tillit til massene og til partiet.

Vi ser her at subjektivisme og sekterisme går hand i hand, avler byråkratisk stil og må bekjempes sammen. Formann Mao sier: "Alle sekteriske ideer er subjektivistiske og uforenlige med revolusjonens virkelige behov, og følgelig må kampen mot subjektivismen pågå samtidig med kampen mot sekterismen!"

I denne kampen må vi som Formann Mao sier, propagere materialisme og dialektikk, for å kvitte oss med feila gjennom ideologisk kamp knyttet til massekampen. Oppgavene i korrigeringskampanja er å gjøre dette på systematisk vis som en felles kamppoppgave for hele organisasjonen, i hver enkelt gruppe og hvert medlem.

Gjør kadervurderingene til et kraftig redskap i korrigeringskampanja.

Kadervurdering er et viktig ledd i korrigeringskampanja, og må brukes som et våpen i den ideologiske kampen. Heller ikke her må vi nøye oss med å finne de ytre framtreddelsesformene. Da er vi bare ved terskelen, som Formann Mao sier.

En ledende kamerat i et styre hadde tendenser til administrativ stil. Han mobiliserte ikke kameratene i styret til politisk diskusjon, men likte å ta avgjørelsene sjøl. Under styrets kadervurdering kritiserte de andre han for dette, og styret konkluderte med at kameraten måtte bekjempe tendensen til byråkratisme slik at ^{den} kollektive stilen i styret ble styrka. Men på grunn av at kadervurderinga ikke gjorde et kvalitativt sprang over terskelen, gikk ned til kjernen ideologisk og klasseinnholdet i feilen, gikk det dårlig med korrigeringa.

Fordi kadervurderinga i hovedsak bare tok opp arbeidet i styret fant ikke kameraten årsaken til den byråkratiske stilen: Det at kameraten drev lite og dårlig massearbeid (KK-salg o.a.) og hadde lite kontakt med massene ellers. Sekterismen utad,

at kameraten ikke kjente eller stolte på massene, førte til sekterisk stil overfor de andre styremedlemmene, kameraten stolte heller ikke på de "nære og framskredne massene". Denne borgerlige, sekteriske stilen førte altså til byråkratisme og ga seg også utslag i defaitistisk, subjektivistisk tenkemåte med hensyn til å utvikle de mindre framskredne styremedlemmene.

Oppgaven for denne kaderen nå var å styrke massekontakten, både ved KK-salg og ellers, å styrke klassestandpunktet og innarbeide masselinja utad og innad, få tillit til massene og til partiet. Slik ble oppgavene for kaderen ikke bare å være en del av den revolusjonære bevegelsen, men også et mål for revolusjonen, ved at han førte klassekamp mot den borgerlige sida av seg sjøl.

Slik må vi gripe klasseinnholdet i feila etter prinsippet ett deler seg i to i enhver kader. Vi må finne brennpunktet i borgerlig tenkning og stil, og sørge for at hver enkelt kamerat får spesielle oppgaver i organisasjonen og i massekampen for å korrigere feila.

Studiene er hovedoppgava.

Korrigeringskampanja er en kampoppgave for enhver kader som for hele organisasjonen. Om vi skal bekjempe byråkratismen, må vi angripe dens røtter, subjektivismen og sekterismen. Vi må styrke klassestandpunktet, "vi må propagere materialisme og dialektikk" (Mao), øke evnen til sjølstendig analyse og kamp mot feil. Hva betyr dette for forståelsen av studiene som organisasjonens hovedoppgave?

For det første: Hva betyr det å ha en hovedoppgave? Det betyr ikke at hovedoppgava er prioritert som nr. 1; d.v.s. litt foran nr. 2 (som igjen er foran nr. 3 osv.). Hovedoppgava er sentral i den forstand at de andre oppgavene skal tjene hovedoppgava; støtte opp under den.

Studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er hovedoppgava vår. Det vil si at den viktigste oppgava er å styrke den proletariske ideologien som er organisasjonens grunnlag. Vi har fortsatt store mangler i den ideologiske konsolideringa, f.eks. når det gjelder å gripe masselinja og dialektikken!

Når vi idag sier at studiene er hovedoppgava, betyr det at

oppgava idag er å lære å bruke teorien. Dette er den eneste måten å tilegne seg kunnskap på. Vi styrker grepet om teorien ved å delta i massekampen. Bare på det viset kan vi utdype forståelsen for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, gripe teorien på en levende og livsnær måte. Slik kan vi si at praksis tjener hovedoppgava vår, styrker den proletariske ideologien i organisasjonen.

At studiene er hovedoppgava, betyr ikke at de enkelte delene av det sentrale studieopplegget i seg sjøl er hovedoppgava, men at den ideologiske fostringa gjennom ulike former for studier (sitatstudier, studier på oppsummeringa osv.) er hovedoppgava. La oss så gripe tilbake til korrigeringskampanja, til kampen mot byråkratismen og dens røtter: Studiene skal nå i første rekke rettes mot denne kampen.

Det vil si at studiene på oppsummeringa (korr.studiene) blir hovedstudiene nå. Men samtidig må korrigeringa gå djupt m.h.t. å angripe røttene, klassestandpunktet i feila. Derfor må vi parallelt studere dialektikkens grunnprinsipper.

Utgangspunktet vårt er å tjene folket: Fordi byråkratismen svekker massekampen og klassens kampkraft, må vi nytte studiene som et våpen i korrigeringskampanja. Det eneste målet vi har på framgang i den ideologiske konsolideringa, på vår evne til å bekjempe byråkratismen og dens røtter gjennom korrigeringskampanja, er vår framgang i massekampen.

Bygg partiet gjennom kamp.

Partibygginga er avhengig av at vi rekrutterer et stort antall partiløse kadre, det vil si de mest framskredne deler av massene. Disse finner vi i første rekke der hvor kampen foregår. Det er gjennom kamp vi utvikler aktivister som vi kan knytte til oss. Det er gjennom kamp vi bygger partiet.

Kampen mot EEC og dyrtid er i dag det viktigste kampavsnittet. Det er her vi må sette inn kreftene, det vil si at vi må bekjempe byråkratismen ved studier og ved å kaste oss ut i kampen mot EEC og dyrtid.

Det er slik vi nå kan utvikle ML-gruppene, bringe partibygginga framover og styrke kampen mot monopolkapitalen.

ARBEIDSPLAN.

Arbeidet i grunnorganisasjonene skal konsentreres på tre felter som griper inn i hverandre, skal tjene hverandre og pågå parallelt.

1. Studier på oppsummeringa (Korrigeringsstudiene i TF 2/71).

Disse studiene skal tjene som utgangspunkt for oppsummering og sjølstendig analyse i grunnorganisasjonene av eget arbeid og videre plan for korrigeringa av gruppa og av kadrene. (I perioden skal gruppene foreta kadervurderinger for å konsolidere etter rekruttering og eventuelle overføringer. Denne kadervurderinga skal knyttes til oppsummeringa).

2. Studieopplegg på dialektikken.

Om motsigelsen, Om praksis, Tre mest leste.

Studiene på dialektikken skal styrke evnen til analyse og slik støtte opp om korrigeringsstudiene. Men disse studiene er de sentrale i kampen mot byråkratismen. Derfor skal planen starte med studier på oppsummeringa, slik at dette mer konkrete utgangspunktet kan gjøre studiene på grunnprinsippene målretta og levende.

3. Kamp mot EEC og Dyrtid.

Massekampen gjør oss i stand til å styrke grepet om marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Framgang i kampen mot EEC og dyrtid er målet på framgang i kampen mot byråkratismen og framgang i den ideologiske fostringa. Studiearbeidet og korrigeringa skal rettes inn mot framgang i denne kampen.

Vi må gi godt rom i planlegginga for deltaking i massekampen på det lokale planet.

Likevel vil vi se på korrigeringsstudiene og studiene på dialektikken (4 møter) som et enhetsopplegg for hele organisasjonen innenfor første del av forberedelsene til ML-gruppens landsmøte, d.v.s. tida fram til påske (9 møter). Ved dette opplegget vil vi styrke enheten i organisasjonen fram til andre del av landsmøte-forberedelsene som i stor grad vil bygge på arbeidet i denne første fasen. Sjølsagt kan det være nødvendig å tillemppe opplegget lokalt. Men for det første skal tillemping bare foretas etter nøye drøfting og i samråd med sentrale organer (DU'ene), for det andre skal opplegget tillempes, dvs. gjennomføres med tillempinger.

GRUNNLEGGENDE TESER I EEC/DYRTIDSARBEIDET.

1. Maksimumsprogrammet i EEC-arbeidet må utvikles ut fra formann Maos erklæring 20.mai 1970 om kamp mot de amerikanske agressorene og alle deres lakeier. Kampen mot EEC er en kamp mot imperialismen, og spesielt mot den vesttyske militarismen. Det nasjonale spørsmål må forklares ut fra sitt klasseinnhold.
2. Parolen om kamp mot EEC/dyrtid er riktig og har hatt stor gjennomslagskraft.
3. Byråkratisme og skrekk for massene er i dag den viktigste hindringa for utbygging av fronten.
4. EEC-arbeidet styrker partibygginga- partibygginga styrker kampen mot EEC.
5. Kampen mot EEC vil bli langvarig og sentral i flere år. Situasjonen er gunstig. Folket er alt mobilisert i stor målestokk. Det er kraftige motsigelser blant imperialistene.
Utfallet er ikke gitt - det nytter å kjempe.

- - -

EEC - Et IMPERIALISTISK ANGREP.

Utviklinga av kapitalismen fra fri-konkurranse til monopol-kapitalisme fant sted i vest-Europa ved inngangen til dette århundret. Lenin sier at "imperialismen er kapitalismens høyeste stadium", og at den kjennetegnes ved

1. Konsentrasjon av produksjon og kapital som har nådd et så høyt utviklingstrinn at den har skapt avgjorte monopoler som spiller den avgjørende rollen i det økonomiske liv
2. Bank-kapitalen er smeltet sammen med industrikapitalen, og det er skapt et finansoligarki på grunnlag av denne "finans-kapital"
3. kapitaleksporten, til forskjell fra vareeksporten, får særlig stor betydning
4. det oppstår internasjonale monopolistiske kapitalist-sammenslutninger som deler verden mellom seg, og
5. jordens territoriale oppdeling mellom de kapitalistiske stormakter er avsluttet (dvs. ikke den endelige oppdeling,

men en foreløpig fullstendig oppdeling(vår anm.).

(Lenin, Imperialismen)

På grunnlag av denne definisjonen kan vi fastslå at de monopol-kapitalistiske land i sin natur er imperialistiske. Denne analysen gir oss nøkkelen til en full forståelse av hva EEC er; en allianse av de sterkeste imperialistiske stater i Europa (foreløpig unntatt England), retta mot folket i disse imperialistiske landa, mot folkene i de koloniale og halv-koloniale land og mot andre imperialister (i første rekke USA).

Sjølsagt kan vi godt si at EEC er en konsekvens av den kapitalistiske utviklinga, men EEC er mer enn det, EEC er et imperialistisk angrep retta mot det norske folket.

Dette angrepet vil dersom Norge blir medlem, ta seg konkret uttrykk bl.a. i en enda sterkere kontroll fra utenlandske imperialisters side over regjering og storting, ytterligere oppkjöp av norsk industri, ökt monopolisering, ytterligere innskrenking av de borgerlige-demokratiske rettighetene, kort sagt, en styrking av monopolkapitalens diktatur, og dermed også(sjølsagt) en undergraving av det arbeidende folkets økonomiske kår, ökt prisstigning, strukturrasjonalisering osv., osv.

Dette må være vår analyse av EEC-framstötet som et angrep på norsk suverenitet(som sjølsagt allerede i dag er sterkt redusert). EEC er et angrep på det norske folkets politiske og økonomiske interesser fra de store imperialistiske stater i vest-vest-europa (Vest-Tyskland og Frankrike).

Å framstille EEC som et angrep på "alle" nordmenn, er å (bevisst eller ubevisst) forkludre det faktum at den norske monopol-borgerskapet har felles interesser med f.eks. det tyske i å undertrykke folket i Norge, og at det norske borgerskapet villig fraskriver seg "retten" til åleine å undertrykke og utbytte den norske arbeiderklassen (oppgir stats-suvereniteten) bl.a. i bytte for mulighetene for å trekke profitt av franske og afrikanske arbeideres slit. Ei linje som dekker til dette er objektivt til fordel for det norske borgerskapet, spesielt den delen av det som ikke önsker EEC-medlemskap i dag, men også borgerskapet i helhet, fordi ei sänn linje(objektivt) tar sikte på å hindre at folket forstår hvem som er deres virkelige fiender og går til kamp mot dem.

VEST-TYSKLAND SEILER OPP.

Borgerlige politikere ynder å framstille EEC som et harmonisk samarbeid mellom "likeverdige" partnere. Men når de ulike imperialistiske kapitalgruppene og statene forhandler med hverandre, skjer det alltid på grunnlag av styrke. Styrkeforholdet og kampen mellom imperialistene danner grunnlaget for jordas oppdeling.

Ved siden av at den satte en midlertidig stopper for de vest-tyske monopolenes higen etter "lebensraum", førte den andre verdenskrig til at USA styrket sin stilling voldsomt på bekostning av England og Frankrike. Siden den gang har USA vært verdens desidert ledende imperialistiske makt. Den vest-tyske imperialismen var imidlertid ikke så redusert som den kunne se ut til. Mot slutten av krigen ble vest-tysk kapital overført til utenlandske banker, og sentrale industrifolk ble satt i konsentrasjonsleire fra 1944 for at de skulle "befris" etter krigen. (Se boka "Fremens fiender", Sayers og Kahn).

Dotte sammen med USA's hjelp, har gjort at den vest-tyske monopolkapitalen raskt har kunnet utvikle seg igjen. I dag er Vest-Tyskland den ledende imperialist-staten i Europa.

De store nederlagene som USA-imperialismen har måtte tåle både ute og hjemme, det militære nederlaget i Vietnam, dollar-krisen osv, gjør at USA ikke lenger aleine kan underkue verdens folk. Dette er grunnlaget for den såkalte "Nixon-doktrinen", som bl.a. går ut på å bygge opp Japan og Vest-Tyskland som USA's viktigste "partnere". Det skjer ved at de japanske imperialistene er i ferd med å proklamere hele Asia som sin "innflytelsessfære", og at Vest-Tyskland overtar stadig mer av ansvaret for "forsvaret av Europa".

Samtidig eksisterer det sjølsagt motsigelser mellom de imperialistiske statene. USA er på vei inn i en mer proteksjonistisk handelspolitikk i forsvar mot japansk og vest-europeisk import, og motsigelsen mellom den franske og vest-tyske imperialismen er den viktigste årsaken til at de mest vidtrekkende EEC-planene ennå ikke har latt seg realisere.

Likevel ser det tydelig at EEC legger grunnlaget for det den vest-tyske monopolkapitalen ikke makta å gjennomføre for 30 år siden- den vest-tyske imperialismens kontroll over Europa- "det stor-tyske riket".

(Kilder: KK nr. 1+2 1971, Peking Rewiev nr....1970, "Generallinja")

DYRTIDS-LINJA ER RIKTIG.

I kampen mot det imperialistiske EEC-framstøtet er det ikke tilstrekkelig å spre propaganda og agitasjon, å skape et flertall i folket mot EEC. Småborgerlige parlamentarikere tror at viss et flertall går mot EEC i en folkeavstemning 1), eller viss 38 stortingsmenn stemmer mot, er slaget vunnet. Men om 38 stortingsmenn stemmer mot EEC, betyr det bare en utsettelse. Det norske borgerskapet vil sjølsagt ikke gi seg så lett. Derfor må enhver alvorlig EEC-motstand ta sikte på å mobilisere massene til kamp mot EEC, gjennom demonstrasjoner, streiker o.l. Formann Mao stiller spørsmålet sånn i artikkelen "Sørg for massenes velferd- fest oppmerksomhet til metodene for arbeid":

"Vår sentrale oppgave er nå å mobilisere de breie massene til å ta del i den revolusjonære krigen, styrte imperialismen og Kuomintang ved hjelp av en slik krig, spre revolusjonen til hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Hvis våre kamerater virkelig fatter denne oppgaven og forstår at revolusjonen for enhver pris må spres til hele landet, så bør de på ingen måte overse eller undervurdere spørsmålet om de breie massenes nærmeste interesser, velferden deres. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Den kan bare føres ved å mobilisere massene og stole på dem."

Vår oppgave må være å mobilisere massene til forsvarskamp for de daglige interessene, og utvide den kampen til en kamp mot imperialismen. Dyrtida rammer hele folket gjennom økte priser, husleier, skatter og avgifter. Folket vil utvilsomt yte motstand mot dyrtida. Viss marxist-leninistene tar alvorlig på spørsmålet om massenes velferd, utløser alle viktige kamper og i denne bevegelsen utvikler forståelsen for nødvendigheten av kamp mot EEC-imperialismen, gir det gode forutsetninger for å vinne kampen mot EEC, og for å fortsette den kampen som en kamp mot den norske monopolkapitalen, i siste omgang for det proletariske diktaturet, som sjølsagt er en forutsetning for en varig sikring av folkets interesser.

Husleie streiken på studentbyene i Oslo og det begynnende arbeidet mot leieøkninger i boligstrøkene, viser at det er fullt mulig å utløse sånne kamper. Alle grunnorganisasjoner må analysere hva som er de viktigste dyrtids-framstøt i deres distrikt,

1) Se KK nr.2 1971, "Følkerøysting mot EEC".

og dristig arbeide for å utløse kamp mot dem (prop-agit, organisering av de mest framskredne osv.)

KAST ALLE KREFTER INN I ARBEIDET MED Å UTBYGGE FRONTEN.

På grunnlag av dens konkrete linje for kampen, EEC/dyrtidslinja, har Arbeiderkomiteen allerede fått nærmere 30 grunnorganisasjoner. Men samtieig som det er oppnådd stor framgang, ser vi at tendenser til byråkratisme og andre feil fra marxist-leninistenes side er ei bremse for utviklinga.

Våre tidligere erfaringer i massearbeid har vært spredte og ofte konsentrert om en enkelt sak i et kortere tidsrom.

Oppgaven med å organisere en aksjonsenhet mot EEC og dyrtida var på mange måter en ny oppgave som stilte helt andre krav til massearbeidet, og hvor motsigelsen mellom ei borgerlig og proletar linje i alt arbeid ble skjerpa. Gamle byråkratiske og sekteriske feil har kommet i brennpunktet og det har vært nødvendig å føre en aktiv politisk og ideologisk kamp mot disse feilene for å sikre framgang. Gjennom kampen har vi vært i stand til å drive et bedre massearbeid og å utvikle forståelsen for teorien og for nødvendigheten av å studere m-l-m. Gjennom aktivt å kaste oss ut i kampen mot EEC og dyrtid har vi m.a.o. fått en dypere forståelse for korrigeringskampanjen. Nettopp på de steder hvor det har vært god forståelse for sammenhengen mellom EEC og dyrtidsarbeidet og oppgavene i korrigeringskampanjene har det eksterne arbeidet gått framover.

Den viktigste byråkratiske feilen er opprettelsen av et kunstig skille mellom massearbeidet og arbeidet i fronten. Det arter seg sånn at grunnorganisasjonene en del steder utpeker to -tre medlemmer til å "Ta seg av" frontarbeidet. Dette er en sekterisk og byråkratisk stil.

Andre steder mente kameratene at første måtte de studere alt materialet gjen om lengre tid for så å sette i gang arbeidet med å organisere massene i komiteer. Dette er sjølsagt en feilaktig forståelse av forholdet mellom teori og praksis: bare gjennom å forbinde studiene med praktisk arbeid er det mulig å få en dypere forståelse for teorien. En slik feilaktig linje representerer manglende tiltro til massene og til partiets linje og gir lett utslag i halehengspolitik.

Noen steder har Folkebevegelsen økt sin oppslutning mens m-l-erne har sittet med hendene i fanget og defaitismen har fått vokse fritt. De har brukt sin egen subjektivisme som unnskyldning for sin høyrelinje: massene i distriktet er borgerlige, det nytter ikke å gjøre noe.

Ikke før de sjøl kastet seg ut i kampen, laget stands, solgte ECC/Dyrtids-heftet på dørene o.s.v., skjönte de at FB's vekst var et uttrykk for massenes kampvilje og at E/D-linja virk elig var den linja som hadde gjennomslagskraft blant massene.

For at fronten skal utvikles, for at de uorganiserte skal høyne sitt politiske^{nivå}, og for at marxist-leninistene skal styrke sitt grep om den proletære ideologien, er det absolutt nødvendig å kaste alle krefter inn i kampen mot EEC og dyrtida. Irøen kan korrigere seg på kammerset. Der grunnorganisasjonene "delegerer" EEC/dyrtids-arbeidet til noen få kamerater, kan umulig alle medlemmene og dermed hele enheten utvikles politisk.

En annen viktig form for sekterisme er mangel på dristighet i arbeidet. Kamerater som trur de har "mobilisert massene" bare de har samla noen ti-talls folk til en komite på et sted der det kanskje bor tusenvis av arbeidere, er sørgelig på villspor. Det er som å si at man har mobilisert arbeidskameratene til kamp dersom man har fått med seg 3 av 25 mann. Opprettelsen av en komite er bare det første, nødvendige skrittet på veien. Viss vi har "tiltro til massene og tiltro til partiet", må vi utvikle en lokal politikk for en omfattende kontakt med og mobilisering av massene.

Viss EEC/dyrtids-arbeidet drives riktig fins det sjølsagt ingen "skott" mellom dette arbeidet og partibygginga. Å kaste kreftene ut i et bredt og omfattende EEC-arbeid, gjennom det å korrigere våre byråkratiske tendenser og rekruttere nye kadre, er den eneste måten å drive skikkelig partibygging på i dag. Samtidig vil en styrking av de kommunistiske organisasjonene sjølsagt bety en styrking av massebevegelsen.

FORHOLDET TIL FOLKEBEVEGELSEN

Ledelsens linje.

Den linja ledelsen i FB fører representerer ikke arbeiderklassens og folkets interesser. Det gir seg uttrykk i bl.a. følgende:

- FB's ledelse tar ikke sikte på å mobilisere folket til kamp mot EEC, men forlitter seg i steden på parlamentariske "muligheter",
- FB's ledelse forfusker klasseinnholdet i spørsmålet om EEC, og er derfor ikke villige til å ta opp dyrtida,
- FB's ledelse går ikke mot imperialismen, men framstiller tvert om andre imperialistiske organisasjoner enn EEC (bl.a. OECD, Europarådet, NATO) som organisasjoner som "fremmer internasjonalt samarbeid" 1),
- FB's ledelse motsetter seg ethvert samarbeid med EEC-motstandere som ikke vil underlegge seg deres borgerlige linje.

Medlemmene.

På grunn av den voldsomme PR de har fått i borgerskapets presse, i borgerskapets radio og fjernsyn, har FB på tross av ledelsens borgerlige linje, likevel klart å organisere en lang rekke ærlige EEC-motstandere. Disse folka må det være vår oppgave å trekke med i kampen. Det må vi gjøre ved å styrke deres progressive side; kritisere FB-ledelsens feilaktige linje og deres egne feilaktige synspunkter.

Taktikken.

For å gjøre EEC-motstanden sterkest mulig, og for å knytte progressive medlemmer i FB bedre tiloss, er det riktig å rette realistiske forslag om enhetlige aksjoner til lokalavdelinger av FB og av organisasjoner som har slutta seg til FB. Vi må føre kamp mot borgerlige elementer og oppfatninger for å få sånne forslag gjennom. Vi må være villige til å gjøre konsesjoner på noen av våre paroler, men ikke tillate at arrangementet får en borgerlig karakter. F.eks. kan det tenkes at vi i fellesdemonstrasjon er villige til å gå under hovedparolen "Nei til EEC". Men vi er ikke villige til å gå under hovedparolen "Nordmenn skal rå i Norge".

1) Se FB's brosjyre "Norge og EEC"

Vi kan slå fast at organisatoriske spørsmål er taktiske spørsmål. Det betyr at sjøl om vi står fast på dyrtidslinja og hele tiden kjemper for den, kan det noen steder være riktig å jobbe innafor FB. Det må i så fall vurderes i samarbeid med sentrale organer. Der man evt. finner at det er riktig å jobbe innafor FB, må vi samtidig opprettholde en sjølstendig ekstern aktivitet, spre frontens materiale og oprette egne kontakter.

Slutning

Kampen mot EEC vil bli langvarig. Motsigdsene mellom imperialistene og den store motstanden i folket gjør det vanskelig for monopolkapitalen å gjennomføre innmeldelse. Og om vi skulle bli innmeldt, vil kampen likevel fortsette. Men om vi slakker av i vår årvåkenhet fordi situasjonen i og for seg er gunstig, vil vi gjøre en innmeldelse lettere for borgerskapet.

Alle ideer om at utfallet er gitt på forhånd, innebarer å redusere folket til passive tilskuere til monopolkapitalens angrep. Sanne ideer står i skarp motstrid til formann Maos lære at "Folket, og bare folket er den drivkraft som skaper verdenshistoria". Dersom vi dristig mobiliserer massene til kamp, er det fullt mulig å slå EEC-framstøtet tilbake. De byråkratiske tendenser som eksisterer i organisasjonen er uttrykk for en sekterisk holding til massene. EEC/dyrtidsarbeidet blir den viktigste prøvesteinen på hvor godt vi klarer å slå disse tendensene tilbake. Alle enheter må sette seg konkrete mål i arbeidet, og utvikle et sjølstendig initiativ veileda av studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

TIL KAMP MOT DET IMPERIALISTISKE EEC

BEKJEMP DEN VEST-TYSKE MILITARISMEN

MOBILISER MASSENE I AKSJONER MOT DYRTIDA

FORSVAR RESTENE AV NASJONAL SJØLSTENDIGHET MOT IMPERIALISMEN

BRUK EEC/DYRTIDS-ARBEIDET SOM MÅLESTOKK

PÅ FRAMGANG I KORRIGERINGSBEVEGELSEN

STUDI PLAN FOR KORRIGERINGSSTUDIENE.

Hovedformålet med korrigeringsstudiene er sjølstendig analyse av gruppenes og kadrenes arbeid. Grundig målretta arbeid med studiematerialet (de utvalgte enhetene, hovedmotsigelsen, hovedoppgava) skal gi retningslinjer og eksempler som hjelper gruppa til å stille konkrete oppgaver som bringer korrigeringskampanja framover, gir framgang i massekampen og studiene.

Formann Mao sier: "Praksis er utgangspunkt for erkjennelsen, så snart en ved praksis har vunnet seg teoretiske kunnskaper, da må en i neste tur vende dem om i praksis. Erkjennelsens aktive rolle tar seg ikke bare uttrykk i det aktive spanget fra sanseerkjennelse til fornuftserkjennelse, men også - og det er enda viktigere - i spranget fra fornuftserkjennelse til revolusjonær praksis" (Sitatboka s. 230).

Gruppa skal altså vurdere sin egen praksis i forhold til de to typiske tilfellene. Hvilke tendenser faller sammen med gruppas? Hvilke konsekvenser får denne erkjennelsen for gruppas praksis framover?

Punkter til diskusjon.

1. Diskuter utviklinga av hovedmotsigelsen i organisasjonen og i gruppa. Legg særskilt vekt på hvordan hovedmotsigelsen har fått sine særskilte uttrykk i gruppa i de forskjellige fasene. Finn hovedsida.
2. Drøft forholdet mellom massekampen og den ideologiske kampen i enheten. Finn eksempler fra egen praksis der eksternt arbeid har skjerpa motsigelsen i gruppa.
3. Drøft gruppas tillempling av det sentrale korrigeringsopplegget til nå. Hva har prega gruppas utvikling? Legg særlig vekt på forståelsen av hovedmotsigelsen, og se dette i sammenheng med diskusjonen under punkt 2.
 - Hva vil det si å styrke den politiske ledelsen?
 - Hva kjennetegner byråkratismen?(Drøft dette ut fra bl.a. avsnittet i oppsummeringa om formell og skjematisk gjennomføring av oppgavene).
 - Hvordan skal byråkratismen bekjempes?
4. Hva betyr det å ha ei hovedoppgave?
5. Hva betyr det at studiene er hovedoppgava for organisasjonen nå?
6. Hvordan har gruppa gjort bruk av kadervurderinger? Er disse blitt virkelige anvisninger for kameratenes utvikling? Hvordan er kadervurderingene fulgt opp? (Se dette i forhold til eksempel på side 16 og 17.)

SL/AU's forslag til diskusjonspunkter må sjølsagt tillempes etter lokale behov. Punktene fordeles på to møter.